

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 22826/18
Дана 09.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Јелена Искић и Љиљана Коруга, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ...,ул. ..., кога заступа Заједничка адвокатска канцеларија “Ђорђевић” из Сенте, Поштанска 6, ради поништаја решења туженог РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, ПОКРАЈИНСКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, ДИРЕКЦИЈЕ ПОКРАЈИНСКОГ ФОНДА Нови Сад, број 30-02/181.10-29354 од 25.10.2018. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа одржаној дана 09.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале ..., број 39-181.10-29354 од 25.09.2018. године, којим је одбијен, као неоснован захтев тужиоца, рођ. 01.12.1951. године, да му се утврди право на нов износ пензије. Ставом 2. диспозитива оспореног решења одбијен је захтев тужиоца за признавање трошкова поступка.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 20.12.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног закона. Цитира одредбу члана 121. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, указујући да

је неспорно да је он старосни пензионер који је остварио право на старосну пензију у време када је већ био сувласник правног лица, да је по пензионисању поново засновао радни однос у ком је био пет година и то у правном лицу чији је оснивач и где је радио као директор, те да је радни однос престао, али да је и даље директор, ван радног односа, због чега сматра да испуњава услове из члана 121. наведеног закона. Додаје да се тужени орган позива на одредбе члана 10. и 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, наводећи да је тужиоцу престао радни однос у друштву у ком је члан, али да је наставио да ради у истом друштву, без радног односа, као директор, због чега не испуњава услове из члана 121. Закона. Међутим, тужилац указује да поменуте законске одредбе немају додирних тачака, јер једна говори о праву на поновно утврђивање пензије, а друга ко има обавезу плаћања доприноса. Сматра да се у случају радног односа након пензионисања, уз минималан услов да је то било годину дана, стиче право на поновно одређивање висине пензије, те да тужилац у конкретном случају испуњава услове из члана 121. Закона. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновни поступак и одлучивање, те обавезе туженог да му накнади трошкове поступка на име састава жалбе износ од 36.000,00 динара и на име састава тужбе износ од 18.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате.

Тужени је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Према наводима из образложења оспореног решења и стања у спису произлази да је решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале ... број 39-181.10-29354/2014 од 07.03.2014. године тужиоцу утврђено право на старосну пензију почев од 07.03.2014. године, да је исти члан и законски заступник привредног друштва ДОО “...” ..., те да му је на основу решења о престанку радног односа број 310/18 од 31.07.2018. године престао радни однос у привредном друштву чији је члан. Тужилац је дана 31.07.2018. године покренуо поступак за поновно одређивање старосне пензије, на основу члана 121. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Како је у поступку утврђено да тужилац није престао да обавља самосталну делатност, односно да му је само престао радни однос у привредном друштву чији је члан, а не и својство члана, који као законски заступник и директор ради у привредном друштву чији је члан, првостепени орган је нашао да тужилац не испуњава услове за понавно одређивање старосне пензије из члана 121. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, па је донео одлуку као у диспозитиву решења од 25.09.2018. године. Одлучујући о жалби тужиоца, тужени орган је, сходно члану 170. Закона о општем управном поступку, жалбу тужиоца одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 121. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03...73/18), прописано је да корисник старосне пензије, превремене старосне пензије који се запосли на територији Републике, односно обавља самосталну делатност по основу које је обавезно осигуран на територији Републике, има право по престанку тог запослења односно обављања те самосталне делатности, на поновно одређивање пензије ако је био у осигурању најмање годину дана.

Код оваквог стања ствари, по оцени суда, тужени орган је правилно одлучио када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 25.09.2018. године. Ово стога јер је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је тужиоцу решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале ... број 39-181.10-29354/2014 од 07.03.2014. године утврђено право на старосну пензију и да се он и даље налази у обавезном осигурању по основу обављања самосталне делатности. Имајући у виду да тужилац није престао да обавља самосталну делатност, односно није пружио доказе о престанку осигурања, што је услов за поновно одређивање пензије, нису испуњени услови из члана 257. у вези са чланом 121. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању за поновно одређивање пензије.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари будући да не доводе у сумњу утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног права. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

На основу изнетог ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.05.2022. године, III-2 У. 22826/18

Записничар
Соња Медић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић